

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5 Пж 8060/22
05.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Ђорђа Јовановића, председника већа, судија Марије Меденице и Љиљане Миловановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Стечајна маса Друштво са ограниченом одговорношћу за производњу и сервис пумпи, бушење и опремање бунара Панаква у стечају, мб 27010571, чији је пуномоћник Звонимир Биорац, адвокат из ....., фах ....., против тужених 1. АА ЈМБГ ....., ..., ... и 2. ББ ЈМБГ ...., ..., чији је заједнички пуномоћник Мирослав Лотина, адвокат из ....., фах ....., са умешачем на страни тужиоца ВВ ЈМБГ ...., чији је пуномоћник Синиша Милић, адвокат из ....., фах ....., ради побијања правних радњи, вредност спора 11.800.000,00 динара, одлучујући о жалби тужених првог и другог реда изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду П 2586/21 од 05.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 05.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених првог и другог реда и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду П 2586/21 од 05.07.2021. године, у ставовима I,II,III,IV и VI.

УКИДА СЕ наведена пресуда у ставу V изреке и у том делу тужба се **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу 1. изреке дозвољено је ВВ из ..... ступање у предметну парницу у својству умешача на страни тужиоца. Ставом 2. одлучено је да се побија правна радња закључења купопродајног уговора ОПУ: 516/17 овереног пред јавним бележником ГГ у .... дана 23.05.2017. године, којим је извршена купопродаја некретнина уписаних у лист непокретности број .... КО ....., које чине објекти изграђени на парцели .... КО .... ближе описане у том ставу изреке. У ставу 3. утврђено је да купопродајни уговор ОПУ: 516/17 оверен пред јавним бележником 23.05.2017. године нема дејство према стечајној маси тужиоца у поступку стечаја Ст 11/19 који се води пред Привредним судом у Новом Саду. У ставу 4. утврђено је да је изјава тужене

АА на основу које је извршен упис права доживотног плодуживања на $\frac{1}{2}$ дела непокретности уписане у лист непокретности ..... КО ....., трособни стан бр. 11, површине 97 м², који се налази на другом спрату пословно-стамбене зграде број 1 у ....., у ул. .... бр. ....., изграђене на парцели бр. ....., у корист туженог ББ, нема дејства према стечајној маси тужиоца. У ставу 5. овлашћен је тужилац да пред надлежним службама РГЗ Катастра непокретности поднесе захтев да се стање власништва на некретнинама које су биле предмет купопродајног уговора на стање пре закљученог уговора све заједно са уписом права доживотног плодуживања у корист туженог другог реда. У ставу 6. изреке наложено је туженима да солидарно тужиоцу накнаде парничне трошкове у износу од 991.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Благовременом жалбом тужени првог и другог реда побијају наведену пресуду, у целини и из свих законом дозвољених разлога, и предлажу да се поменута пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на нови поступак и одлучивање.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући правилност првостепене пресуде на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужених неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку на које се неосновано указује у изјављеној жалби. Првостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати. Разлози о битним чињеницама су дати и јасни и нису у супротности са стањем у списима предмета и приложеним доказима.

Насупрот наводима жалбе тужених првостепени суд није учинио битну повреду поступка тиме што је решење којим дозвољава учешће умешача ВВ донео уз главну ствар. Према члану 215. Закона о парничном поступку лице које има правни интерес да у парници која тече међу другим лицима једна од странака успе може да се придружи тој странци. Умешач може да ступи у парницу у току целог поступка све до правноснажности одлуке о тужбеном захтеву, као и у току поступка настављеног изјављивањем ванредног правног лека. Изјаву о ступању у парницу умешач даје на рочишту или поднеском. Чланом 216. став 2. истог Закона прописано је да до правноснажности решења којим се одбија учешће умешача, умешач може да учествује у поступку и његове парничне радње не могу да се искључе, а против одлуке суда којом дозвољава учешће умешача није дозвољена посебна жалба. Полазећи од цитираних одредби, следи да законом није забрањено да се одлука о захтеву за мешање донесе уз главну ствар, нити је одређен процесни тренутак у ком, по изјави умешача о ступању у парницу, суд мора да донесе одлуку. Суд је у складу са процесним правилима из чланова 215-217. Закона о парничном поступку, по пријему изјаве о мешању био у обавези да том лицу омогући да у поступку учествује и да му у складу са чланом 217. омогући да подноси предлоге и да предузима остале парничне радње што је првостепени суд и учинио.

Неосновани су и наводи жалбе да је првостепени суд погрешно применио чланове 7. и 8. Закона о парничном поступку и извео погрешну оцену ие закључио да конкретна радња представља намерно оштећење поверилаца. Првостепени суд је извео предложене доказе, исте је ценио појединачно и у њиховој међусобној вези, па је на основу резултата целокупног поступка утврдио чињенице на којима је засновао своју одлуку. Тиме је поступао у свему у складу са одредбама члана 7. и 8. Закона о парничном поступку.

Према правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужиоца и тужени другог реда су на основу уговора од 18.03.1998. године и анекса уговора од 13.9.1999. године (који су закључили са предузећем .....) дана 5.11.2002. године, укњижили право власништва на трособном стану број 11 са нуспросторијама, у површини од 97 м² на другом спрату стамбено пословне зграде број 1 у ул. .... бр. .... саграђене на парцели .... уписан у зк. ул. .... КО ....., у једнаким деловима. Правни претходник тужиоца је поред власништва на наведеној непокретности, био и књижни власник више непокретности ....., на адреси ....., уписаних у ЛН .... КО .....

Дана 7.6.2017. године, правни претходник тужиоца је преко друготуженог као законског заступника, са првотуженом закључио уговор о купопродаји наведених непокретности у .... и ½ дела непокретности уписане у ЛН .... КО ....., Уговорена је купопродајна цена непокретности од 800.000,00 динара за коју је у самом уговору констатовано да је плаћена од стране купца. На основу наведеног уговора тужена другог реда укњижена је као власник 1/1 на овим непокретностима, с тим да је на стану у .... на основу изјаве првотужене извршен упис права доживотног плодуживања на ½ дела непокретности уписане у лист непокретности ... КО ....., трособни стан бр. 11, површине 97 м², који се налази на другом спрату пословно-стамбене зграде број .... у ....., у ул. .... бр. ....., изграђене на парцели бр. ...., у корист туженог ББ.

Тужилац је тврдећи да је правна радња закључења Уговора о купопродаји предузета са намером оштећења поверилаца тужиоца, тражио да суд утврди да су наведени уговор и изјава првотужене о упису права плодуживања у корист друготуженог без дејства према стечајној маси тужиоца.

Тужени су бранећи се од захтева истицали да побијани купопродајни уговор представља правну радњу којом је стечајни дужник заправо вратио зајам туженом првог реда као повезаном лицу са стечајним дужником, те да су у закључењу овог правног посла тужени били савесни.

Првостепени суд је решавајући о спорном међу странкама утврдио да је правни претходник тужиоца 29.11.2013 године, са Привредним друштвом .... из ..... закључио уговор о преузимању дуга којим је то привредно друштво преузело дуг тужиоца према повериоцу ..... АД ..... у износу од 15.000.000,00 динара, који је проистекао из гаранције те банке Г2008/561 од 18.08.2008. године и Уговора о издавању динарске гаранције за обезбеђење плаћања од 14.08.2008. године. Тим уговором извршена је промена дужника, па је ..... као преузималац дуга ступио на место овде стечајног дужника који се ослободио своје обавезе.

Утврђено је даље да је привредно друштво .... из ....., са зајмопримцима ДД, ЂЂ и друготуженим током 2015 године закључио више уговора о новчаном зајму, и то у циљу обезбеђења финансијских средстава за измирење обавеза правног претходника тужиоца које је ..... преузео Уговором о преузимању дуга од 29.11.2013. године, уз договор да ће се, у случају да средства позајмице не буду враћена, износ примљених средстава надокнадити из имовине правног претходника тужиоца и то закључењем уговора о уступању потраживања према тужиоцу у корист зајмодаваца. Поменути зајмодавци су извршили уговорена плаћања на рачун „....." .... или на рачун поменуте банке. У наставку, поменути зајмодавци, појединачно су са првотуженом и АД ..... закључили уговоре о цесији којим су на првотужену пренели до тада ненамирена новчана потраживања, проистекла из уговора о позајмицама, и то без накнаде и ради решавања стамбеног проблема тј. куповине непокретности у односу на које је коначно закључен уговор који се тужбом побија. Истог дана са којим је закључен уговор о купопродаји непокретности друготужени, ББ је, као поклонодавац са туженом АА поклонопримцом закључио и уговор о поклону своје половине сувласничког дела на непокретности уписаној у лн. .... КО ..... у Б листу други део трособни стан 11,

површине 97 м² на другом спрату пословно стамбене зграде број .... саграђене у .... у ул. ...., на парцели 3930/38 земљиште под зградом објектом у површини од 4 ара и 75 м² у државиној својини са заједничким правом коришћења, при чему је тужени другог реда на свом сувласничком делу задржао доживотно право плодуживања. Оба уговора оверена су 23.05.2017. године пред јавним бележником ГГ из .... Уговор о купопродаји оверен је под ОПУ бројем 515-2017. Тај уговор тужилац је преко законског заступника директора ББ закључио са туженом АА дана 03.05.2017. године. Истим је вредност непокретности у ....(уписана у лн. .... КО .... лист у .... као и непокретности зграде у приватној својини уписане у Б листу саграђене у .... у .... на парцели 123) и сувласнички део ½ дела на непокретности у приватној својини у листу непокретности ... КО .... у Б листу други део, трособан стан број 11, површине 97 м², на другом спрату пословне зграде у ...., ... бр. ...., на парцели .... земљиште под зградом објектом површине 4 ара 75 м², уговорена у вредности од укупно 800.000,00 динара. Уговором је осим што је констатовано да је купопродајна цена плаћена, тужилац као продавац, гарантовао купцу да је у складу са одредбама 470-473. Закона о привредним друштвима скупштина продавца донела одлуку којом се одобрава продаја непокретности, да на непокретностима нема терета, да нису предмет спора ни другог правног посла и да трећа лица немају права ни потраживања на истој, те се продавац обавезао да купцу пружи заштиту од евикције. Такође је наведено да је продавац предао у посед купцу предметне непокретности и дата је сагласност купцу да се без даљег питања продавца и његов пристанка укњижи као власник односно корисник предметних непокретности код надлежне службе. Уговор је снабдевен солемнизационом клаузулом јавног бележника ГГ из .... ОПУ бр. 516-17 од 23.05.2017. године. Јавни бележник је упозорио странке да су означиле вредност предмета уговора који не одговара стварној тржишној вредности. На основу уговора од 23.05.2017. године првотужена је право својине уписала у катастар непокретности у ком је забележено и право плодуживања у корист друготуженог.

У таквим околностима, решењем Привредног суда у Новом Саду Ст 11/19 од 25.02.2019. године отворен је поступак стечаја над овде тужиоцем. Према стању стечајне масе тужиоца на дан 30.09.2020. године тужилац је располагао готовином и готовинским еквивалентима у вредности од 2.790.586,68 динара, док су његова потраживања износила 2.889.153,74 динара односно укупно 5.679.740,42 динара. На исти дан потраживања према стечајном дужнику у првом исплатном реду износила су 1.614.554,58 динара, а у трећем 22.787.079,69 динара односно укупно 24.401.634,27 динара. Као стечајни поверилац у том поступку јавила се и овде умешач ВВ, којој је потраживање признато делом у првом, а делом у трећем исплатном реду. Као стечајни повериоци у поступку стечаја потраживања су пријавили и ЂЂ, али и прво и друготужени. Након што је Привредни суд у Новом Саду донео решење о главној деоби, повериоцима првог исплатног реда, исплаћено је потраживање у висини од 55,05% утврђених. Против решења о главној деоби тужени су изјавили жалбу која је решењем Привредног апелационог суда у Београду, Пвж 489/20 од 03.02.2021. године одбијена као неоснована.

ВВ, умешач, у свом исказу пред судом изјавила је, а суд јој поклатио веру, да је почев од 2008. године била шеф рачуноводства стечајног дужника и обављала послове у комерцијали и рачуноводству и да има сазнање да је услед неплаћених потраживања својим повериоцима друготужени располагао имовином правног претходника тужиоца па тако и са две некретнине које су предмет овог поступка, све како би осујетио наплату потраживања. Изјавила је и да је АА непокретности које је прибавила спорним купопродајним уговором није исплатила у новцу, нити је у пословним књигама тужиоца постојао дуг правног претходника тужиоца према АА. Поред тога да је

непокретност у ..... тужилац наставио да користи као и пре отуђења, а да новом власнику није плаћао закупнину.

АА, саслушана у својству парничне странке, изјавила је да је по уговору са правним претходником тужиоца из 2017. године, стекла право својине на две некретности чија је цена исплаћена из вредности потраживања која су њена браћа ДД и ЂЂ, њен отац ББ, односно привредно друштво ..... ад имали према тужиоцу. Изјавила је да непокретност у ..... за потребе становања користи ББ, са којим је уговорила право плодуживања на истом. Била је упозната са финансијским проблемима привредног друштва тужиоца из разговора са браћом и оцем, јер привредно друштво није успевало да наплати своја потраживања од својих дужника због чега је узимало позајмице, те је знала да су ти проблеми постојали од 2012. до 2018. године. Додатно да је била запослена код тужиоца у периоду од 2010. до 2018. године и да је знала да купопродајна цена непокретности од 800.000,00 динара није стварна цена некретности.

Утврђено је и то да је друготужени био оснивач Привредног друштва .... из ....., а да је у току 2016. године и 2017. године био једино лице за заступање тог привредног друштва које је брисано из регистра 2019. године након спроведеног поступка стечаја. Такође, да је у време када је .... АД платио дуг правног претходника тужиоца према ....., рачун тужиоца био у блокади, и да је блокада постојала у периоду од 25.02.2016. године до 11.04.2016. године, од 12.07.2016. године до 22.07.2016. године и од 25.07.2016. године до 26.02.2019. године односно укупно 1002 дана.

На крају, вештачењем, на које парничне странке нису имале примедбе, утврђено да је на дан овере купопродајног уговора 23.05.2017. године вредност некретности у .... износила 121.000,00 евра, односно 14.880.000,00 динара, а вредност стана у ....., у ул. .... - 81.000,00 евра односно 9.960.800,00 динара.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је донео одлуку као у изреци пресуде.

Према одредби члана 119 ст. 1 Закона о стечају, правне послове и друге правне радње закључене, односно предузете пре отварања стечајног поступка, којима се нарушава равномерно намирење стечајних поверилаца или оштећују повериоци, као и правне послове или друге радње којима се поједини повериоци стављају у погоднији положај (погодовање поверилаца) могу побијати стечајни управник у име стечајног дужника и повериоци, у складу са одредбама овог закона.

Према одредби члана 123 ст. 1 Закона о стечају, прописано је да се правни посао, односно правне радње, закључени односно предузети последњих 5 година пре подношења предлога за покретање стечајног поступка или после тога с намером оштећења једног или више поверилаца, могу побијати ако је сауговорач стечајног дужника знао за намеру стечајног дужника. Знање намере се претпоставља ако је сауговорач стечајног дужника знао да стечајном дужнику прети неспособност плаћања или да се радњом оштећују повериоци, као и ако су правни послови, односно правне радње стечајног дужника предузети без накнаде или уз незнатну накнаду.

Обзиром на садржину наведених одредби, правилно је оценио првостепени суд да је у овом конкретном случају, уговор у купопродаји непокретности који је пуноважно закључен и оверен пред јавни бележником представљао пуноважан и подобан основ за стицање права својине. Такође, да имовина стечајног дужника након предузете правне радње у укупној вредности од 5.679.740,42 динара, није довољна за намирење потраживања према стечајном дужнику која су укупно износила 24.401.634,27 динара. Одатле следи да су испуњени предуслови из чл 119 Закона о стечају за побијање конкретне правне радње – закључења уговора о купопродаји обзиром да је између правног претходника тужиоца и првотужене закључен пуноважни

посао и да у стечајној маси тужиоца нема довољно имовине за намирење поверилаца признатих потраживања.

Правна радња закључења уговора о купопродаји извршена је у последњих пет година пре отварања поступка стечаја над тужиоцем, уз постојање заједничке намере стечајног дужника и првотужене да се оштете повериоци тужиоца. Из исказа умешача ВВ утврђено је да је тужилац преко друготуженог као свог законског заступника располагао са две некретнине које су предмет овог поступка, управо како би осујетио наплату потраживања поверилаца. Из исказа првотужене утврђено је да је била упозната са финансијским проблемима привредног друштва тужиоца из разговора са браћом и оцем, да је знала да привредно друштво није успевало да наплати своја потраживања од својих дужника због чега је узимало позајмице, да је знала да су ти проблеми постојали од 2012. до 2018. године.

Одатле следи да је правилан закључак првостепеног суда да је на страни стечајног дужника постојала намера да се оштети један или више поверилаца, а да је сауговарач стечајног дужника, овде првотужена знала да стечајном дужнику прети неспособност плаћања и да се том радњом оштећују повериоци. Намера на страни стечајног дужника произлази и из чињенице да је друготужени као законски заступник правног претходника тужиоца имао јасан увид и сазнања о пословању привредног друштва, да је и поред тога извршио отуђење имовине и то уз незнатну накнаду, сопственом одлуком и без претходне процене стварне вредности имовине.

При таквом стању ствари, радња закључења купопродајног уговора којом је овде друготужена од тужиоца стекла право својине на непокретностима у .... и на ½ стана у .... представља радњу намерног оштећења поверилаца из члана 123. Закона о стечају обзиром да је правна радња закључења уговора извршена у последњих пет година од подношења захтева за покретање стечајног поступка, а друготужена је као сауговарач привредног друштва тужиоца свакако имала претпостављено знање намере стечајног дужника оштећења једног или више поверилаца обзиром да је знала да стечајном дужнику прети неспособност плаћања и да се радњом закључења таквих уговора оштећују повериоци сада стечајног дужника.

Коначно вредност непокретности на дан 23.05.2017. године, када је оверен уговор о купопродаји непокретности износила је 14.880.000,00 динара, односно 9.960.800,00 динара што значи да је њихова вредност била довољна да се у претежној мери исплате дуговања према повериоцима. Уместо тога знатно је умањена вредност имовине тужиоца отуђењем предметних непокретности, и то уз уговорену незнатну вредност те имовине са првотуженом, чиме је онемогућен стечајни дужник да исплати дуговања према својим повериоцима што је и довело до отварања стечајног поступка у ком коначно нема средстава за намирење признатих потраживања стечајних поверилаца.

Обзиром на наведено, правилно је првостепени суд, закључујући и да је тужба благовремено поднета, усвојио тужбени захтев и донео одлуку као у ставовима од I до IV изреке.

Жалбом, тужени оспоравају утврђено чињенично стање, и истичу да је одређене чињенице суд утврдио из исказа умешача који је као стечајни поверилац заинтересован за успех тужиоца у спору. Првостепени суд јесте на предлог тужиоца у доказном поступку саслушао умешача ВВ. Исказ овог лица суд је ценио и прихватио и дао јасне разлоге за такву своју оцену. Ипак, суд је чињенично стање утврдио оценом свих изведених доказа, које је ценио у складу са члановима 7. и 8. Закона о парничном поступку, појединачно и укупној вези, па су неосновани жалбени наводи да је чињенично стање које је утврђено и након саслушања и оцене исказа сведока погрешно. При том у изјављеној жалби тужени не образлажу које су то конкретне а

спорне чињенице утврђене управо и само из исказа овог лица, па су ови жалбени наводи оцењени и као паушални па тиме и без утицаја на одлуку каква је донета.

Неосновано се жалбом оспорава утврђена вредност непокретности које су предмет побијања. Вредност непокретности суд је на предлог тужиоца уз сагласност туженог утврдио вештачењем преко вештака грађевинске струке при том проценитеља који је у мишљењу образложио да је вредност непокретности која се налази у ..... 14.880.000,00 динара, а вредност стана у ..... 81.000,00 евра односно 9.960.800,00 динара. По пријему налаза вештака ни тужилац ни тужени нису имали примедбе на тако утврђену вредност непокретности, нити је тужени предлагао да се вештаку додели у задатак да поред вредности непокретности на дан овере уговора вредност истих утврди и на дан вештачења. Тужени је додатно по пријему налаза вештака изјавио да питања за вештака нема и да примедба нема након чега је сагласно са тужиоцем предложио да се свако даље доказивање мимоиђе и главна расправа закључи. Обзиром на то суд је ову чињеницу утврдио из неоспореног налаза и мишљења вештака, а доказивање вредности непокретности обављено је на предлог странака. У сваком случају за оцену испуњености услова за побијање Уговора о продаји непокретности може бити само релевантна вредност коју су непокретности имале у моменту овере уговора обзиром да се са тим даном правни посао сматра пуноважно закљученим (члан 127. Закона о стечају).

Надаље неосновано се жалбом указује да је на околност пословног односа тужиоца и .... .., првостепени суд требало да изведе доказ економско финансијским вештачењем, па потом да утврди да ли су уговори о купопродаји непокретности закључени без или са накнадом. Тужени до закључења главне расправе нису предложили извођење овог доказа, нити су са таквим доказом били онемогућени од стране првостепеног суда. У сваком случају суд је оценом изведених доказа утврдио да су непокретности продате првотуженој уз незнатну накнаду с обзиром на утврђену чињеницу да је вредност непокретности која је при том била довољна за претежно намирење поверилаца тужиоца опредељена по цени од 800.000,00 динара која је далеко испод вредности предметне непокретности. Притом из исказа првотужене утврђено је да је знала да уговорена цена непокретности не одговара стварној вредности непокретности, а приликом овере уговора о купопродаји уговарачи су били упозорени од стране јавног бележника о томе да је уговорена вредност непокретности испод тржишне вредности. И поред тога уговор са тако предвиђеном ценом непокретности оверен је пред јавним бележником. Тужени у жалби наводе да су непокретности заправо отуђене наведеним правним послом, ради намирења потраживања првотужене од 7.500.000,00 динара које је проистекло из уговора о цесији закључених у циљу регулисања обавеза тужиоца по основу уговора о преузимању дуга тужиоца од стране друштва ... ад .... према ..... Ипак, у текст уговора унета је вредност од 800.000,00 динара, а пред првостепеним судом свакако је утврђена вредност непокретности од 14.880.000,00 динара и 9.960.800,00 динара што представља вишеструко већу вредност чак и од износа дуговања на које указују тужени, а у сваком случају и првотужена и стечајни дужник су у време закључења уговора били упознати са чињеницом да је тужилац у блокади рачуна, да има неизмирене обавезе према својим повериоцима које су веће од укупног потраживања тужиоца према његовим дужницима па су и поред чињенице у уговор унели вредност непокретности за коју су знали и од стране јавног бележника били упозорени да не представља тржишну вредност.

Нису тачни наводи туженог да првостепени суд није образложио разлоге због којих је одбио приговор неблаговремености тужбе. Насупрот томе првостепени суд је јасно навео да је тужба ради побијања поднета 12.03.2020. године, а да је рочиште за

одлучивање о главној деоби одржано 21.10.2020. године што значи да је тужба поднета у року прописаном Законом о стечају.

Неосновани су жалбени наводи тужених да првостепени суд није утврдио намеру оштећења на страни стечајног дужника и да је реч о недоказаној чињеничној тврдњи тужиоца. Насупрот овим наводима жалбе првостепени суд је јасно и недвосмислено утврдио да је ББ у то време законски заступник тужиоца имао јасан увид у пословање тужиоца као и да је рачун туженог у време закључења спорних уговора био у блокади, те да је упркос томе без процене вредности имовине донео одлуку о продаји непокретности првотуженој. Првотужена је према сопственом исказу била упозната са финансијским проблемима тужиоца и то управо из разговора са оцем ББ законским заступником тужиоца као и да тужилац није успевао да наплати потраживања од својих дужника и да је зато и узимао позајмице од друготуженог и Привредног друштва ..... АД. Такође је изјавила да се није очекивало да тужилац врати позајмице због чега је долазило до закључења уговора о цесији што је коначно резултирало купопродајом непокретности у корист овде друготужене. Умешач ВВ изјавила је да је када је тужилац доспео у проблеме због ненамирених потраживања, законски заступник тужиоца, а овде друготужени почео „склањати имовину“. Све наведено води закључку да је, у условима када није могао да одговори својим финансијским обавезама, правни претходник тужиоца прибеглао радњи отуђења непокретне имовине у циљу оштећења својих поверилаца, те да је самим тим постојала намера на страни стечајног дужника оштећења поверилаца.

При таквом стању ствари, а имајући у виду да су последице побијања такве да правни посао који је побијен не производи правно дејство, правилно је првостепени суд утврдио да уговор као и изјава тужене којом је у побијеном уговору о купопродаји успостављено право плодоуживања у корист друготуженог не производе правно дејство.

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета применом чл 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Зато је одлучено као у изреци под I применом чл 390 Закона о стечају.

Међутим, у ставу пет изреке побијане пресуде првостепени суд је неправилно овластио тужиоца да надлежној служби катастра поднесе захтев за успостављање стања власништва на некретнинама које је претходило закључењу купопродајног уговора. Побијање правне радње стечајног дужника нема за последицу промену власништва на непокретностима. Уговор о купопродаји је, што утврђује и првостепени суд пуноважно закључен, што значи да у складу са тим уговором власништво на непокретностима остаје неизмењено. Према члану 130. Закона о стечају усвајање захтева за побијање има за последицу само да правна радња која је предузета нема дејства према стечајној маси што значи да противник побијања остаје власник непокретности али је дужан да трпи намирење поверилаца тужиоца на наведеним непокретностима обзиром да сам уговор о купопродаји нема дејство према стечајној маси. Зато је одлучено као у изреци под II применом чл 387 ст 1 тач 4 Закона о парничном поступку.

ММ/СС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Ђорђе Јовановић, с. р.

За тачност отправка

**Управитељ писарнице
Срђан Никић**